

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem Gmina M. G. wystąpiła z żądaniem zasądzenia od pozwanej A. J. kwoty 187,10 zł oraz wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że pozwana w dniu 4 grudnia 2015 r. jechała środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Wyjaśniła też, że na żadaną kwotę składa się kwota 3,60 zł z tytułu opłaty za przewóz, 180 zł z tytułu opłaty dodatkowej oraz 3,50 zł skapitalizowanych odsetek liczonych po 14 dniach od przejazdu, tj. od dnia 19 grudnia 2015 r. do dnia 16 marca 2016 r.

W sprzeciwie od wydanego w postępowaniu elektronicznym nakazu zapłaty pozwana zaprzeczyła aby w dniu 4 grudnia 2015 r. jechała środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu, aby podpisała protokół przejazdu wskazany w pozwie, jak też by otrzymała wezwanie do zapłaty.

W odpowiedzi na powyższe powód podtrzymał żądanie pozwu w całości, podnosząc iż na pozwanej ciąży ciężar dowodu w zakresie zaprzeczenia prawdziwości podpisów złożonych na protokołach kontroli.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2015 r. kontroler działającej na rzecz powoda firmy sporządził wezwanie do zapłaty sumy 183,60 zł, z uwagi na ujawnienie w tym dniu w autobusie linii 168 w G. osoby jadącej bez biletu. W wezwaniu jako dane osobowe ujawnionej osoby wskazane zostały dane osobowe pozwanej (imię, nazwisko, P., imiona rodziców, nr dowodu osobistego). Dokument ten został sporządzony w oparciu o okazany kontrolującemu przez ujawnioną osobę dokument.

Wezwanie do zapłaty nie zostało podpisane przez pasażera jadącego bez biletu.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 04.12.2015 r. - k. 22 i 23; zeznania świadka M. S. - k. 52-53.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie oraz załączony do pozwu dokumenty i zeznania świadka – wbrew stanowisku reprezentującego powoda pełnomocnika – w nie stanowiły okoliczności czyniących przedmiotowe powództwo uzasadnionym.

Sąd miał bowiem na względzie, iż przedstawiony przez powoda dokument w postaci wezwania do zapłaty wystawionego przez pracownika spółki działającej na rzecz powoda, tj. świadka M. S. pozostawał wiarygodny, jednakże jedynie w zakresie jaki dotyczył faktu umieszczenia na nim danych osobowych pozwanej. Zważyć bowiem należało, iż dokument ten jako prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, korzystał jedynie z domniemania autentyczności, a nie prawdziwości zawartych w nim oświadczeń. Prawdziwość zawartego tam oświadczenia o ustaleniu jakoby to pozwana podróżowała tego dnia bez biletu nie zostało jednakże przez powódkę dowiedzione, mimo iż to na powodzie - wobec braku na przedmiotowym wezwaniu podpisu pozwanej - ciążył obowiązek wykazania tej okoliczności (art. 253 zdanie drugie). To powód bowiem chciał skorzystać z dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby, niż pozwana, która prawdziwości twierdzeń zawartych w tym dokumencie zaprzeczyła.

Sprostania ciężarowi tego obowiązku nie czynił również zadość zgłoszony przez powoda dowód z zeznań świadka sporządzającego to wezwanie. Zeznania tego świadka, jakkolwiek uznane przez Sąd za wiarygodne, pozostawały niewystarczające do wykazania, iż to pozwana w dniu 4 grudnia 2015 r. podróżowała autobusem linii 168 bez skasowania biletu. Świadek nie był bowiem w stanie potwierdzić, by kontrolowana przez niego tego dnia osoba była tożsama z osobą widoczną na zdjęciu umieszczonym w okazanym mu podczas przesłuchania dowodzie osobistym pozwanej. Świadek potwierdził jedynie, że ujawniona przez niego osoba okazała dokument tożsamości, który nie wzbudził jego wątpliwości, z którego spisał dane osobowe wskazane w wezwaniu do zapłaty.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, jako niewystarczający dla uwzględnienia powództwa, Sąd miał na uwadze, co zasadnie podnosił na rozprawie pełnomocnik pozwanej, iż w dobie aktualnej techniki, w przypadku uzyskania danych, które znajdują się na oryginalnym dowodzie osobistym, dysponując stosunkowo niewielkimi środkami można sklonować dokument wstawiając w to własne zdjęcie, a o łatwości takiego proceduru świadczy m.in. ilość znajdujących się chociażby w internecie ofert obejmujących dostarczenie tzw. "dowodu kolekcjonerskiego" z dowolnym zdjęciem i z dowolnymi danymi osobowymi. Uzyskanie tych danych, w przypadku pozwanej, było o tyle ułatwione, że jak wskazał jej pełnomocnik, w ciągu ostatnich 5 lat wielokrotnie zmieniała pracę, starała się o dwa kredyty, kilkakrotnie rejestrowała się w różnych przychodniach, jak też dokonywała innych czynności, w których konieczne było podanie pełnych danych z dowodu osobistego.

W opinii Sądu niezasadnie w tym stanie rzeczy powód oczekiwał od pozwanej by ta, dążąc do wykazania nie dokonania przedmiotowego przejazdu, powinna wykazać okoliczność zgłoszenia przez nią utraty bądź zagubienia dowodu osobistego, skoro okoliczność taka nie miała miejsca; ani też by musiała złożyć zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z uwagi na podszywanie się za pozwaną przez osobę trzecią, gdyż jak trafnie wskazywał pełnomocnik pozwanej – żaden przepis nie nakłada na nią takiego obowiązku.

Oceniając negatywnie zasadność powództwa Sąd miał także na względzie, iż pomimo tego, że - jak wskazał świadek - w przedmiotowym autobusie był monitoring, w oparciu o który istniała możliwość sprawdzenia przebiegu kontroli (w tym też niewątpliwie zobaczenia kontrolowanej osoby), to wniosek o przeprowadzenie dowodu z nagrania tego monitoringu nie został przez powoda zgłoszony, mimo iż to on dysponował tym nagraniem i nie wskazywał na jakiegokolwiek przeszkody natury technicznej w przedstawieniu takiego dowodu w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu nie zachodziły zaś w sprawie żadne wyjątkowe okoliczności, które uprawniałyby, czy też wręcz nakazywałyby Sądowi podjęcie w tym zakresie inicjatywy dowodowej z urzędu.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż powód nie wykazał, aby wskazana w uzasadnieniu pozwu umowa przewozu pomiędzy nim a pozwaną w rzeczywistości została zawarta oraz by wskutek nie dopełnienia przez pozwaną obowiązku skasowania biletu zaistniała podstawa do obciążenia jej przewoźnym oraz karą umowną w postaci opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego dokumentu przewozu.

Orzeczenie jak w pkt. I wyroku wydano w oparciu o przepis art. 6 kc, w zw. z art. art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe a contrario.

W konsekwencji powód, jako strona spór przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 §1 kpc w zw. z art. 108 §1 kpc. Wobec uiszczenia ich przez powoda w toku postępowania, koszty te zostały uznane przez Sąd za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska